

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Saga. Nytaarsgave for 1812

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 102. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1811_171-txt-shoot-idm4212/facsimile.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

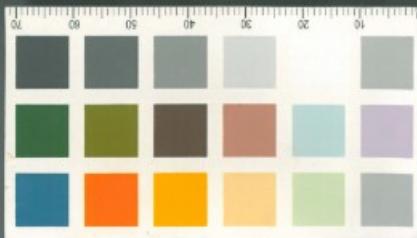
Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

— 102 —

O mere Gud! hvor var jeg da og blind!
Hvor kunde dog mit skabelige Sind
Sig tro af dig forladt, forludt og glemt.
Da med en saadan Ven, ja Venner der ham lignede,
Du naadefuld i Moden mig velsigned!

O mere Ven! jeg har et Sølv og Guldringe,
Og last du statter fug det blanke Muld,
Men hvad jeg har og hvad du hell vil have
Dug giver dig i Jesu Naam til Lon.
Mit Hjertes Tak des er min første Gave,
Den anbey er mit Hjertes varme Bon
til ham, som er fra Evighed den Sammer.
At Guisten som lidt han lagde ned
Maa intret verde til en hellig Flamme
Og sinne hos ham i al Evighed i alt forlidges
Vi grubbed begge vor Livets Gaade
Men vor dens Losning vi forlidges ei
Derfor og nu vi paanadillig Wei end intet
Udhigede fra Valms Apelstad:
Du higed vist Farb og Holkevimmel,
Dig efter Gaderhusets' fille Krog
Og rolig System under Hjemmers Himmel;
Thi jeg har sunder i den ene Boger
Hod i dig selv, i my og gamle Boger,
Hos herte Folk og vase Mand du søger.
Min Wei var fort, og din er saar lang,

— 103 —

Derfor og jeg Alt har fuldende mit Gang,
Mens end til din du monne dig omgjorde.
Gi mene du, jeg dommer dine Skride!
Gi daalig Hormod mi mit Pie-blender,
For dig og Alle jeg det friit behjender,
Hvad jeg erkender og har felt saa lit:
At stærpere er viist der Sjælestie,
Som laandes dig i Maade fra det Hoei;
Men derfor ei jeg dolger faste Tro,
At om du sørre nok saa viis og lange
Du Skyen ei formaar at gennemtrænge
Bag hulken Gud i Skjulte Lys mon vo
Ja, end jeg vorer det for viist at mens,
At om al Jordens Vise sig forene,
Opsoinge sig mod Himmelens lyse Rue,
Nedgrave sig i Jordens dunkle Stue;
De albrig dog i Klippens Alcerreen,
Opplioje nogentid de Dists Steen
De komme dog ei til Magnetens Leie
Som syrer Jorden paa sin lange Farb,
Gi til den Sol, om hvilken sig mon dreie
De lyse og de mørke Kloders Haer,
Lilstidst jeg tro'r, at om hver klogtig Land
Sik villig frem i Herrens Ledebaand,
Blev sikkelig langt højere hans Gang,
End nu hans Flugt, thi Herrens Arm er lang.

— 104 —

Og naar vi saa paa Tankens Grandstæsse,
Sig ir et laster Troens høje Hjeld,
Hvorfra vi det i klare Sveil kan sie,
Som simtes ei fra Klogens Myretue.
Dog, blandt de u-rer, som saa oppig gro
I Paradisets mooplukte Have,
Ei intsigt, men den høje Sjolero,
Buderes maa som Troens bedste Gave:
Der er ei Blomst som evig kan bæraaf,
Den stoffewise Indsigt skal forgaar.
Du saac min Ven, hvor suaalig sig min Aand
Udvikle lod af, koldde Vinterkønd,
Du saac det, at med Vaarens lune vind
Blev lunere og lysere derinde,
Men at dog hid og did de Sloer drogs
Og Solens varme Straaler let forjoge,
Apostlene paa hellig vindesek
Fæerde blev med Kræften fra det høje,
I vindesengen der sig maatte soie,
At jeg indviedes til Herrens Præst,
Adskillige de Naadegaver ere,
Men stankes alle af den samme Aand:
Da Brodrene med paalagt høire Haand
Af Herren fulde der med Suk begære,
At Kærligheds og Krafts og Sandheds Aand
Misundelig paa mig neddale vilde.

— 105 —

Da aabnede sig hjertets Taareklide,
Da sprangde Sjolen sine Gangelsbaand;
Og der jeg hørde Brodrene tilsammen
I Jesu Christi Navn at sige: Amen!
Da blev der Samme i mit Bryst udtonet
Og jeg mig fulde med min Guds forsonet;
Da hastede jeg ud fra Arethad
Jeg talrede, jeg blyede, jeg bad,
Jeg vandred frem i blide Morgenstund,
Men der jeg nærmest mig den fare Grand,
Hvor Barnedagene henvæld saa trygge,
Hvor gamle Fader end mon relig bogge,
Og med sin fare, alderstegnede Bid
Henslirre trostig paa den sande Liv,
Da gjordes det mig trængere om hjerte
Med Mindet om den glade Barnetid,
Med Mindet om de sidste Dages Smerte,
Med Tanken om den høje, unge Po
Som end er tungere i vore Dage
End hele tre Aarhundreder tilbage,
At føde og at vogte Herrens Hjord!
I Skovens Udgang var en gammel Steen
Jeg saade mig øvtog af lidet Gemme
Det Testament; hvori jeg ledte hjemme,
Da jeg som Barn fra dunkle Dagligstue
Dykkedes til mod Himlene at sie.

— 106 —

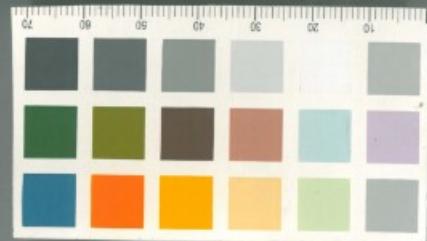
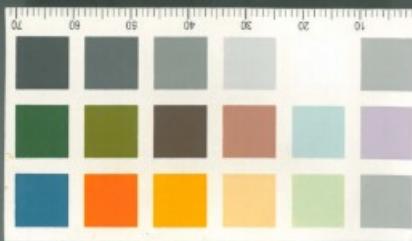
Den gamle Bog mig troelig havde fulgt
Paa Jyllands Heder, Lavinds Blomsterenge
Men dog engang, desværre, alt for lange
Dens Land var for mit blinde Øje dulgt.
Jeg den oplod, og hvor mit Øje faldt,
Der fandt det ogsaa uben Leden Alt.
„Hoor er, o Odd, din Braad? hoor Helsebde din
Seier?
„Dor Synd var Døbens Braad og Loven Braad.
„Men lovet varer Gud, som os ved Jesum, Herren
„Har givet Seier mi!
„O stander Brodre da som Klippeblokke!
„Og lader jeg ei ryde, ju ei rofke!
„Udretter sittigen der Herrens Bark!
„Vel vidende at ei forsengelig kan være
„Den Gerning, som er gjort i Gud og til hans
Vere“.

Nu Kirketaarne løfted sig deroppe
Ned Grænnebælten mellem Asterope
Og højtig stunder de dunkle Barneminder
For løse Afnelser af Manddomsferdi.

* J. C. C. 15-55.

— 107 —

Garamangt et Vaand mig til den Kieke blidces
Det storeste er at jeg døbbes der,
Det stærkeste at der ies Gud stal' mine.
Hvor gamle Farer i de mange Dage
Gudfrugtig tolde Herrens rene Ord,
Nu jeg stal tale til det aabne Hjerte,
Med Ordets Ballsom kindre hver dets Smerte.
Velsigne Folket fra det høje Kor;
Dg hvad jeg taler under hvælvede Bue,
Dg hvad jeg taler i den lave Ene,
Mig selv kan rose og med Kraft husvale;
Dti hvad jeg der stal ved Guds Maade tale
Er ifle mit, men Herrens eget Ord,
O, det er sværgende, min Ven, at vide
Et Ord, hvorpaa man selv kan sikret lede.
Dg ingen Tanke er saa trosteligt
Som den, at vi vid, forsengeligt
Hvor Gerning er, thi den er Herrens gæng.
Naar mellem Dom og paa Stein og Vei
Det tykkes os, vi Sædekornet spilde,
Naar anden Host af Øier stues et
End Had og Spot, da saar det sig fun ilde
Med den der ei sin Tales Sandhed trox,
Dg hvem kan tro paa sine egne Ord?
Men vi som tro, ei aldrig kan forsage,
Vi sulle kan, men aldrig daartlig flage.

— 108 —

Thi ubi Troen vi saa vist det ved
At Christus sorger for sin Menighed.
O gib det Mob, den Fred som krommede ind
Med denne Bisched ubi Sial og Sind
Dg ved din Vandring Maal maa dig opfolde!

Gavel, min Ven, og tro min lille Tanke
Dig folge vil, hvor end du monne vanke!
Men tit jeg og vil knele for den Høie,
Med Ven, at han oplade vil dit Øje
Saa gennem Kristi ringe Klædedragt
Du klarlig seer hans høie Guddomspragt?
O, da blev du en Jesu Kristi Kæmpe,
Som kunde med din Tordenrost nedkæmpe
Det høje Skrig af rustind ust Overge,
Som mene, deres Muldyrskud er Øverge,
Dg lostede paa Ererne, bele
Alt hvad de ei fra Øværbakken se.

Udby Have.

Hove! du som vidt dig breder
Rundt om i gamle Præstegård,
Venligere du mig hjemleder

